

Бранко Стевановић

РАЗЛИЧНЕ И СЛИЧНЕ

РОЂЕНДАН

Вечерас сам на један
збиља посебан начин,
сасвим лагано, жив.

Окрунила се тишина
са старог абажура,
светлуцава и хладна.
Испразнили се
прескупи рамови
(тешки окови)
најдражих слика.
Смрвљена су имена
знаних,
неузнатих људи.

Иза сувишног окна
луна пегла наборе
на свили тротоара:
да се не би саплела
намерница душа.

ЗАКЛОН

Изнутра често
одлазим до дома
оца мога оца
и стојим пред вратима.
(Кад би се отворила
крочио бих у ништа.)

Дохватам се
храпавог рагастова
оглоданог
секутићима давног.

То је, верујем, начин
да прехраним у себи
оно што непрекидно
нечујно изговара:
„Овде сам, Господе...”

КАРАНСКОЈ ТРОЈЕРУЧИЦИ

(у дослуху са Д. Х.)

Лету се и весни поље умиљава.
Свечано; шапатам обновљених трава.
Глагоље потоци, прослове гранчице,
а ја сам Ти нешто потиштен, Мајчице.

Сунце обилато дневи објашњава,
кроз небесна непца, баснословно плава;
сагласне су лугом тице појачице,
а ја незахвално потиштен, Мајчице.

Сневану лепоту јава пресликава,
свуда се доброта с добротом венчава,
вазносе се, слутим, сени скитачице,
а опет сам нешто потиштен, Мајчице.

ПОЛОГ

Живости, шајко кедрова,
забаво жустрих ветрова,
искро у оку вучице,
чукун-чукун хајдучице,

мелемом дечјег имена,
лирском свирком из вимена,
цуном кућом и качицом,
родном шљивовом гранчицом,

кошуљом наглас шивеном,
преслицом (бајком скривеном),
преци нас, бољком, видају,
и бодре нас и зидају.

УДЕС

Стремкнут се стиси у прадавну песен.
Израбљена психа сдохватице биште:
да што јесте — није, а што није — јесте.

Слепи певац, питким мртвилком занесен,
начинио себи трајно боравиште,
иза слепог ока, где се мисли мресте.

Успокојен давно, још се басмом трује,
којом ваби сумњом преклане славује.

ЖИВОДЕРАЦ

Овде лежи Хранимир,
сневан, зван, богомдан,
пелцован, негован.
Својски вољен и сокољен,
остао је неиспољен,
у науку сваком спречен,
незалечен, недоречен.

У грлу му слеђен хропац,
пружио се као проштац,
лежи испод сузице
и мајчине душице
у срдашцу црнице.
Усамљен и самоук,
целом свету за наук.